

χωριά του Ερυθροπόταμου

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Δευτέρα, 07 Φεβρουάριος 2011 21:33 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 14 Φεβρουάριος 2011 20:24

ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΟΥ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ

(από το βιβλίο του Μόσχου Κούκου "στα βήματα του Ορφέα")

Πόλη παλιά το **Διδυμότειχο** ήταν το σταυροδρόμι όπου αντάμωναν οι άνθρωποι κάθε φυλής κι' άφησαν τα ίχνη της διάβασης τους. Σταυροδρόμι και σήμερα η πόλη είναι το κέντρο μιας περιοχής που ρυθμίζει το σφυγμό πολλών χωριών, που δίνει ζωή αλλά και παίρνει ζωή απ' αυτά τα χωριά, που βρίσκονται μέσα και γύρω στην ευρύτερη κοιλάδα του Ερυθροπόταμου.

Τα χωριά τούτα κατοικημένα με Έλληνες από πολύ παλιά, διατηρούν ακόμα παραδόσεις, συνήθειες και τραγούδια κι' αξίζει κανένας να τα γνωρίσει γιατί όντας έξω από τους μεγάλους δρόμους δεν προκαλούν την προσοχή του περαστικού, αποτελώντας κόσμους κλειστούς μέχρι πριν λίγα χρόνια.

Στη νότια είσοδο του Διδυμοτειχου ο δρόμος διχάζεται. Ο ένας έρχεται από το Νότο και μπαίνει στην πόλη, ο άλλος στρέφεται δυτικά. **ΜΕΤΑΞΑΔΕΣ** γράφει μια επι-γραφή. Τούτος ο δρόμος βαδίζει πλαϊά στα ριζώματα των πέτρινων λόφων και απέναντι από την πόλη από την οποία τον χωρίζει το ποτάμι. Έχεις την ευχέρεια λοιπόν να δεις από απόσταση το μεσαιωνικό κάστρο. Φιγούρες μουντές αναδύονται τις πρωινές ώρες που περνώ, τα τείχη και οι πύργοι με τις βυζαντινές μνήμες.

Ανηφορίζοντας ανάμεσα στους χαμηλούς λόφους, περνάς πλαϊά από τα σταροχώρα και τέσσερα χιλιόμετρα από το Διδυμότειχο ανταμώνεις έναν ασβεστολιθικό λόφο με πολλά λατομεία ολόγυρα. Κούφιος είναι από μέσα ο λόφος τούτος που έδωσε τ' όνομα του και στο διπλανό χωριό, το **Κουφόβουνο**. Ένα ευρύχωρο σπήλαιο ανοίγεται στην παράλληλη προς το δρόμο πλευρά του λόφου. Όπως λέν οι χωρικοί, μπορείς εκεί μέσα να βάλεις χίλια πεντα-κόσια πρόβατα και ακόμα να φαίνεται άδειο το σπήλαιο. Φαίνεται πως είχε κατοικηθεί από πολύ παλιά μια και ο καθηγητής της αρχαιολογίας κ. Μπακαλάκης βρήκε εδώ χειροποίητα όστρακα της Ελληνιστικής, της Ρωμαϊκής και της Βυζαντινής εποχής. Το διπλανό χωριό το Κουφόβουνο έχει ωραία σπίτια και προοδευτικούς κατοίκους και η παλιά του εκκλησία του Προφήτη Ηλία βρίσκεται στην κορφή του λόφου.

Λίγα χιλιόμετρα δυτικότερα οι **Ασβεστάδες**, πάνω στα υψώματα με ανάκατα καινούρια σπίτια

ανάμεσα

στα παλιά κουρασμένα κτίρια, διατηρούν την παράδοση στα γράμματα και στις τέχνες. Θρύλος παλιός θέλει τους προ-γόνους να ήρθαν πριν από το 1700 από τη Λαμία και να κατεργάζονταν εδώ τον ασβέστη. Από το 1750 χρονολογεί-ται η παλιά τους εκκλησία και σ' αυτήν μάθαιναν τα παι-διά γράμματα από το ψαλτήρι. Το χωριό έχει βγάλει πολ-λούς δασκάλους και παπάδες και ξακουστούς τραγουδιστές. Ένας απ' αυτούς ο Κώστας Λυγούδης έφερε τιμητική διά-κριση για την πατρίδα μας από το πανευρωπαϊκό διαγω-νισμό δημοτικού τραγουδιού που έγινε στη Μπρατισλάβα της Τσεχοσλοβακίας.

Μεγάλο χωριό επάνω στον ασφαλτοστρωμένο δρόμο είναι η **Κυανή**. Στη χαμηλή ταπεινή εκκλησιά του Αγίου Δημητρίου υπάρχουν εικόνες αφιερώματα των συντεχνιών, της πριν από ενάμιση αιώνα εποχής όπως των βουτσάδων, των γεμενετζήδων, παπουτσήδων και των καπηλάδων.

Παρακάτω, στα **Βρυσικά** υπάρχουν ίχνη παλαιότερων ακόμα εποχών. Εδώ, στη νότια πλευρά του Ερυθροπόταμου, μέσα στα εύφορα χωράφια, υπάρχουν κεραμίδια από τους χρόνους της όψιμης αρχαιότητας. Χάλκινο νόμισμα της Αίνου βρέθηκε εδώ με παράσταση Ερμή, στο ύψωμα *Ζιντάν* που ορθώνεται νότια του χωριού. Έρχεται συνέχεια με τ' ακροβούνια της Ροδόπης, με τραπεζοειδή κορυφή πέ-τρινη που είναι πρόκληση για τον ερευνητή. Κατά τον κ. Μπακαλάκη η κορυφή πήρε τ' όνομα της

"από μια μεγάλη πιθαρόσχημη δεξαμενή λαξευμένη στο φυσικό βράχο. Το στόμιο της είναι πολύ μικρό αλλά τα τοιχώματα της όσο παν και ανοίγουν προς τα κάτω...".

Ανηφορίζω το ύψωμα ανάμεσα στους γάβρους και τις βελανιδιές παρέα με τον Κώστα Λυμπερούδη από τα Βρυ-σικά, το παλιό χωριό που ανάγει την ίδρυση του στις αρχές του 16ου αιώνα όπως και πολλά άλλα της περιοχής. Παράξενες ιστορίες μου διηγείται ο συνοδός μου. Για το "σφοντύλι της Μαριώς", μικρό πέτρινο αλώνι ανάμεσα στην πυκνή φυτεία. Ισοπεδωμένη η κορφή του υψώματος από ανθρώπινα χέρια, αποτελεί ένα μεγάλο άπλωμα που στη μέση του χάσκει το άνοιγμα από μεγάλο πηγάδι. Με άνοιγμα ένα μέτρο απλώνεται όσο βαθιάεινι σκαλισμένο όλο στο βράχο, επιβεβαιώνοντας έτσι τα γραφόμενα του κ. Μπακαλάκη. Μερίες-μερίες το ύψωμα είναι σκαλισμένο από ανθρώπινο χέρι και βλέπεις αλλού σκάλες που οδηγούν σε πλατώματα, αλλού τετράγωνα αυλές κι' ανοίγματα κι' αλλού αυλάκια για να φεύγει το νερό. Παραπέρα τα ίχνη του αρχαίου λατομείου με βαθουλώματα για τις ξύλινες σφήνες που τις μούσκευαν κι' έτσι με την πίεση του νερού και της σφήνας κόβονταν οι πέτρες. Ίχνη από τείχος στην ανατολική πλευρά και άφθονα κεραμίδια απ' αυτά που έβαζαν οι βυζαντινοί ανάμεσα στις πέτρες των οικοδομών. Ίσως

χωριά του Ερυθροπόταμου

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Δευτέρα, 07 Φεβρουάριος 2011 21:33 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 14 Φεβρουάριος 2011 20:24

εδώ θα ήταν κάποιο μικρό βυζαντινό κάστρο που προάσπιζε τα χωριά του κάμπου από τις επιδρομές των βαρβάρων που κατέβαιναν από τα βουνά. Γιατί βρισκόμα-στε εδώ στην έξοδο μιας κλεισούρας κι' ενός δρόμου, που έρχεται ψηλά από το Μαυροκκλησι και εισχωρεί στον κάμπο του Διδυμοτείχου, το ύψωμα δε αυτό φράζει αυτή την κλεισούρα κι' είναι μια φυσική σκοπιά απ' όπου αντικρύζεις την πανοραμική θέα όλης της ανοιχτής κοιλά-δας του Ερυθροπόταμου, με τα πολλά χωριά που όλα σχε-δόν έχουν μια μακραίωνη ιστορική παράδοση. Ήταν εδώ το πεδίο όπου αντιπάλευε ο ελληνισμός με τους επιδρομείς από το Βορρά και τα μπουλούκια από την Ανατολή που έφεραν μαζί τους τη σκλαβιά και την ερήμωση. Ήταν εδώ που έγειρε ο ελληνισμός, αλλά δεν ξεψύχησε, κι' εδώ ακού-γονταν η ανάσα του ώσπου ξανά αντρώθηκε.

Ο δρόμος όμως συνεχίζεται πλάϊ στα υψώματα για να συναντήσει σε λίγο το **Παλιούρι**. Περιμένεις να δεις εδώ στις υπώρειες της Ροδόπης κάποιο χωριό αποξεχασμένο και πρωτόγονο και βρίσκεσαι σ' έναν οικισμό με ψηλά και υγιεινά σπίτια, πέτρινα τα περισσότερα, μια και η περιοχή διαθέτει άφθονα νταμάρια και με ανθρώπους γελαστούς και καλωσυνάτους.

Εντυπωσιακή η νέα εκκλησία του Αγίου Αθανασίου η χτισμένη όλη με λαξευτή πέτρα. Θολωτά τα παράθυρα και ψηλό το πέτρινο καμπαναριό. Βλέπεις εδώ με πόσο μεράκι δούλεψαν οι δουλγέρηδες, οι παλιοί οικοδόμοι και οι λιθοξόοι, λαξεύοντας στις πέτρες τους σταυρούς τους ανά-γλυφους. Ηρεμία ψυχική και χαρά για το μάτι σου δίνει η ενατένιση της εκκλησίας του Προφήτη Ηλία: στο Παλιούρι.

Συγκίνηση σε καταλαμβάνει μετά με το αντίκρουσμα της παλιάς εκκλησίας της *Αγίας Παρασκευής*

της κρυμμένης στην όχθη της ρεματιάς, έξω από το χωριό. Ένα πετροχτισμένο παραλληλόγραμμο οίκημα με ταπεινότατη εμφάνιση που εξωτερικά τίποτε δεν δείχνει ποιος ήταν ο προορισμός του, μια και δεν υπάρχουν ούτε παράθυρα ούτε άλλα εμφα-νή σημάδια της ταυτότητας τους, καμπαναριό ή σταυροί.

Δύο θύρες από χοντρά ροζιασμένα μαδέρια σε φέρνουν μέσα στο χώρο της απόκρυφης αυτής εκκλησιάς. Απ' αυτές μπαίνει και το φως και από μικρό φεγγίτη επάνω από το ιερό. Μέσα στο σκοτάδι μόλις και διακρίνεις τις μισόσβηστες εικόνες στις τοιχογραφίες που υπάρχουν σε δύο σει-ρές, επάνω από τα μισοσαπισμένα στασίδια. Η επάνω σειρά έχει σχεδόν εξαφανιστεί καθώς πέφτει ο σοβάς από την υγρασία. Μορφές Αγίων ξεχωρίζουν στο κάτω διάζω-μα, ο Άγιος Βίκτωρ και ο Άγιος Μηνάς και μισοσβησμένες επιγραφές. ΔΕΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ...

Εδώ, σκεφτόμουνα, κατοικούσε η μισολιπόθυμη του Γέ-νους ψυχή κατά τους μακρούς χρόνους της "Ειμαρμένης Δουλείας", εδώ ο παπάς και δάσκαλος μαζί θα θέρμαινε με τα λίγα κολλυβογράμματα του την "αποσταμένη ελπίδα" παραμυθώντας με το λόγο του Θεού τις ψυχές των υπό-δουλων.

Αυτό το εκκλησάκι της Αγίας Παρασκευής και τα όμοια του θα πρέπει να είναι ακόμα και σήμερα προσκυνήματα μας και καλό θα είναι οι αρμόδιοι να φροντίσουν για τον ευπρεπισμό του χώρου του και να πάρουν μέτρα για την ασφάλιση των εικόνων του.

Πόσα τέτοια κατάλοιπα της εθνικής μνήμης βρίσκονται ακόμα στο χώρο της Θράκης, καρτερώντας τη λιγη στοργή μας για τη διατήρησή τους !...

Λίγα χιλιόμετρα πιο δυτικά απ' το Παλιούρι, απλωμένο στις βόρειες πλαγιές των βουνών είναι το κεφαλοχώρι των **Μεταξάδων**, τελευταίο στη σειρά μια και μετά απ' αυτό αρχίζουν τα σύνορα με τη Βουλγαρία, τελευταίο στη σειρά μα όχι και στη σπουδαιότητα. Το αντίθετο μάλιστα.

Ξακουστό ήταν το χωριό των Μεταξάδων από παλιά. Παιδί μικρό άκουγα σε γάμους και σε γλέντια το τραγούδι του Γιάννη από τους Μεταξάδες.

Στο χωριόν Μεταξάδες Γιάννης δήμαρχος... Και αργότερα τα σχολικά τραγούδια έλεγαν πως:
Στης Θράκης μας τ' απάτητα βουνά που η δόξα βασιλεύει στους Μεταξάδες εκεί ψηλά το θρόνο έχ' η λευτεριά...
Αυτό λοιπόν το τραγουδισμένο από τη λαϊκή μούσα κε-φαλοχώρι έχει δικό του εντελώς χρώμα και διατηρεί ζω-ντανή την παράδοση.

Το παλιό του όνομα Τουκμάκι. Τουκμάκι έλεγαν εδώ το σφυρί των χαλκωματάδων και των λιθοξών, των μαστό-ρων που δούλευαν την πέτρα. Εδώ λοιπόν υπήρχαν τεχνί-τες της οικοδομικής που με τα σφυριά τους κατεργάζονταν κι' έδιναν το σχήμα στις πέτρες, που άφθονες έβγαιναν, και βγαίνουν ακόμα, απ' τα νταμάρια της περιοχής. Η απασχόληση όμως των περισσότερων κατοίκων με τη σηρο-τροφία και η μεγάλη παραγωγή μεταξιού έγιναν η αιτία να δοθεί στο χωριό το νεότερο του όνομα: Μεταξάδες.

Οι Μεταξάδες είναι η ποίηση της πέτρινης κατασκευής. Αν εξαιρέσουμε μερικά σύγχρονα σπίτια, όλα τ' άλλα έγι-ναν με πρώτη ύλη την πέτρα. Μια πέτρα χρώματος ανοι-χτού μπεζ, που από μακριά δίνει στους Μεταξάδες την εντύπωση ανθισμένης πλαγιάς με πελώρια πετρολούλουδα. Υπάρχουν πολλά όμορφα σπίτια στους Μεταξάδες. Ξεχω-ρίζουν τα παλιά (που γίνονταν χωρίς τη χρήση μπετόν), από τα ξύλινα δοκάρια που έμπαιναν ανάμεσα στις πέ-τρες, για να στερεώνεται καλύτερα ο τοίχος. Και είναι και τα νεότερα που η κάθε πόλη θα τα θεωρούσε στολίδια της. Η Κοινότητα, το σχολείο και η εκκλησία του Προφήτη Ηλία με το ψηλό καμπαναριό, όλα καμωμένα με την ίδια πέτρα. Περπατάς στα στενά και ελικοειδή δρομάκια και σε κάθε στροφή χαίρεται η ματιά σου στο αντίκρουσμα των ωραίων σπιτιών με την ποικιλία των σχεδίων.

Κεφαλοχώρι είναι οι Μεταξάδες, χωριό παμπάλαιο και όπως τα πέτρινα σπίτια του ήταν και το χωριό ένα αγκω-νάρι για όλη την παραμεθόρια περιοχή, αγκωνάρι της ελ-ληνικής διάρκειας. Ένας ελληνισμός πανάρχαιος και αμό-λυντος ζει εδώ από πολύ παλιά που διατήρησε και διατηρεί ακόμα τις παραδόσεις του και δεν αρκεί παρά να δει, κανένας τις παλιές γυναικείες στολές για να το διαπι-στώσει. Κτίστες άριστοι, σηροτρόφοι,μπογιατζήδες και πη-λοπλάστες ήταν στην πλειοψηφία τους οι Μεταξαδιώτες και καλοί νοικοκυραίοι.

Ωρα όμως για το ταξίδι του γυρισμού στο Διδυμότειχο. Ο δρόμος από τον οποίο ήρθαμε κατηγορίζει τώρα προς τα βορινά για να συναντήσει τον Ερυθροπόταμο που έρχε-ται από τη Βουλγαρία διασχίζοντας τα βουνά της οροθετι-κής γραμμής. Τα βλέπεις αυτά τα βουνά να υψώνονται λίγα χιλιόμετρα προς τα δυτικά. Μεγάλο γεφύρι περνά το ποτάμι κι' ο δρόμος ανηφορίζει στη βορινή πλευρά της κοιλάδας αφήνοντας αριστερά το **Αλεποχώρι** με την παλιά εκκλησία του Αγίου Αθανασίου. Και πάλι διαπιστώνουμε ότι εδώ, στη Θράκη κατ' εξοχήν τιμούνταν ο Άγιος Αθα-νάσιος και συχνά πυκνά συναντούμε παλιές εκκλησίες αφιερωμένες σ' αυτόν.

Ευημερούσε το Αλεποχώρι στους παλιότερους χρόνους με τον ελληνικότατο πληθυσμό του που είχε επαφές και σχέ-σεις με την πρωτεύουσα της επαρχίας του, το **Ορτάκιοϊ** που μετά το 1920 παρέμεινε στη Βουλγαρία. Ήρθαν στην Ελλάδα και σκόρπισαν οι Ορτακιανοί, διαλύθηκε η πανάρχαιη Μητρόπολη τους (η Επισκοπή Λιτίτσης που η αρχή της είναι παλιότερη από τους χρόνους των Ισαύρων), και το Αλεποχώρι βρέθηκε να είναι πλάϊ στη μεθοριακή γραμ-μή, μ' ένα μέρος των χωραφιών του πέρα από τα σύνορα. Λιγόστεψαν και οι κάτοικοι του και μοναδικός μάρτυρας της παλιάς ακμής του χωριού είναι η παλιά του εκκλησία. Απομονωμένη πια έξω από το χωριό που μετατοπίστηκε και χωρίς τα λαμπρά οικοδομήματα που την περιστοιχίζαν, εξακολουθεί να παραμένει ένα ενδιαφέρον στοιχείο των χρόνων της Τουρκοκρατίας.

Όπως το εκκλησάκι της Αγίας Παρασκευής στο Παλιού-ρι, έτσι και τούτη η εκκλησία, που είναι κτισμένη με λευκές πλάκες, δεν έχει παράθυρα μήτε καμπαναριό. Κτίστηκε την ποχή της σκληρότερης σκλαβιάς τότε που ο ραγιάς και τα έργα του δεν έπρεπε να προκαλούν τον αλλόπιστο κα-τακτητή. Σκοτεινή στο εσωτερικό της και καταχωμένη στη γη από τη βορεινή της πλευρά θεωρήθηκε από τους κατοί-κους των γύρω χωριών ως το κρυφό σκολειό της περιοχής. Ο καθηγητής στο Διδυμότειχο Γρηγόριος Ευθυμίου δημο-σίευσε λεπτομερή περιγραφή αυτού του Εθνικού μνημείου στον 22ο Τόμο του Αρχείου του Θρακικού Λαογραφικού και Γλωσσικού Θησαυρού με αναφορά στο ιστορικό του ναού και στην εικονογράφηση του. Σήμερα χάρη στις προ-σπάθειες του η εκκλησιά αυτή, η κτισμένη το 1729, αποτε-λεί διατηρητέο μνημείο.

Ο δρόμος για το Διδυμότειχο, από τη βόρεια τώρα πλευ-ρά του Ερυθροπόταμου, περνά πρώτα από τη **Λάδη**, σταυ-ροδρόμι της περιοχής και φυτώριο μορφωμένων. Μικρός στάθηκε ο γεωργικός κλήρος εδώ, προβληματική η αποκα-τάσταση των νέων και η μόνη λύση στάθηκαν οι σπουδές, που τις ευνοούσε η κλίση των παιδιών στα γράμματα. Έτσι η Λάδη στάθηκε το χωριό των σπουδασμένων και των ξενιτεμένων στη Γερμανία, που με την ανταμοιβή των κόπων τους έστησαν εδώ ωραία και σύγχρονα σπιτικά.

Έξω από το χωριό, στο δρόμο για το Διδυμότειχο, είναι η μεγάλη τούμπα. Πραγματικός λόφος το τεχνητό αυτό ύψωμα πρέπει να κρύβει στα σπλάχνα του τον τάφο κάποιου σημαίνοντα άρχοντα των αρχαίων Θρακών. Οι Βούλγαροι που ανέσκαψαν τις δικές τους τούμπες έχουν φέρει σε φως καταπληκτικά ευρήματα που αποτελούν σή-μερα το καμάρι των μουσείων τους. Ίσως είναι καιρός να ερευνήσουμε και μεις το δικό μας τόπο πριν προλάβουν οι αρχαιοκάπηλοι.

Λίγα χιλιόμετρα ανατολικότερα μέσα στο **Ελαφοχώ ρι**, από το οποίο περνά ο δρόμος μας, βρέθηκε σε τυχαία ανασκαφή
τερης μικρό

τούμπας

κάτι πολύ

ενδιαφέρον. Σύμφωνα

με

τη

φρασεολογία

του

καθηγητή

κ. Γ.Μπακαλάκη εκεί

"βρίσκεται ο μόνος ως τώρα υπόγειος "θρακικός" τάφος από τα πρώιμα ελληνιστικά χρόνια".

Όλ' αυτά είναι αποδείξεις για τη ζωή που έσφυζε σ' αυτή την περιοχή την ευνοημένη από την εδαφική διαμόρφωση, από την απώτατη αρχαιότητα. Η ίδια ζωή συνεχίζεται και σήμερα σε τούτα τα χωριά που η ευημερία τους καθρεφτίζεται στις σύγχρονες κατοικίες.

Κοντύτερα στο Διδυμότειχο διασχίζουμε τώρα το **Ευγενικό**, την πατρίδα του εθνικού ευεργέτη Ευγένιου Ευγενίδη. Εδώ λες και δίνουν το ραντεβού τους όλοι οι πελαργοί του Έβρου που φώλιασαν στις κολώνες της ΔΕΗ στολίζοντας τις με παράξενα στέμματα. Εκτείνονται έτσι σε μακρά παράταξη κατά μήκος του εθνικού δρόμου που συνεχίζει την πορεία του και περνά έξω από το χωριό της

Μάνης

. Η παράδοση λέει πως κατοικήθηκε από Μανιάτες της Πελοποννήσου που τούδωσαν και τ' όνομα της.

Οχτώ χιλιόμετρα από το Διδυμότειχο και στα βόρεια του δρόμου μέσα σε καταπράσινη κοιλάδα ανάμεσα σε λοφίσκους απαγγιάζει η **Καρωτή**, το χωριό των λαϊκών μουσικών της Θράκης. Ενώ οι παλιοί κρατούν ακόμα την παράδοση στη γλώσσα και στις συνήθειες, έστελναν τα παιδιά τους να σπουδάσουν από τους χρόνους της Τουρκοκρατίας. Δάσκαλοι και παπάδες και δημόσιοι υπάλληλοι έχουν βγει από το μικρό χωριό της Καρωτής, ιδιαίτερα όμως ψάλτες, τραγουδιστές και μουσικοί. Απ' εδώ είναι οι Θρακιώτες τραγουδιστές Χρόνης Αηδονίδης και Καρμυφύλλης Δοϊτσιδής. Όμορφες οι στολές των γυναικών που τις βλέπουμε τώρα στα χορευτικά συγκροτήματα.

Τελευταίο στη διαδρομή προς το Διδυμότειχο το **Ελληνοχώρι** που έγινε γνωστό γιατί,

χωριά του Ερυθροπόταμου

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator

Δευτέρα, 07 Φεβρουάριος 2011 21:33 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 14 Φεβρουάριος 2011 20:24

πρώτο αυτό απόκτησε γυ-ναίκα Πρόεδρο της Κοινότητας και μάλιστα πτυχιούχο Ανώτερης Σχολής. Τα ευρήματα τυχαίων ανασκαφών κι' εδώ (ασημένια νομίσματα του 5ου π.Χ. αιώνα και διαφό-ρων εποχών όστρακα), πιστοποιούν την αέναη παρουσία του ελληνισμού στην περιοχή.

Από δω πια ο δρόμος, από τη βόρεια πάντα πλευρά του Ερυθροπόταμου και καταμεσίς στον κάμπο τραβά ολόι-σια για το Διδυμότειχο που φαίνεται να ορθώνει στον ορίζοντα την καμπούρα του κάστρου του. Παλιά εργοστά-σια και μεταξουργεία υπάρχουν στην είσοδο αυτή της πόλης και τα παλιά σπίτια στον ίσκιο του Καλέ. Βγαίνεις μετά στην κεντρική πλατεία κι' ύστερα στο μεγάλο δρόμο που τραβά ακόμα βορειότερα.